

Bărbatul cu șort roșu

الرجل ذو السروال الأحمر باللغة الرومانية

Abd Ar-Rahīm Green

عبد الرحيم جرين

Traducere:

European Islamic Research Center (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

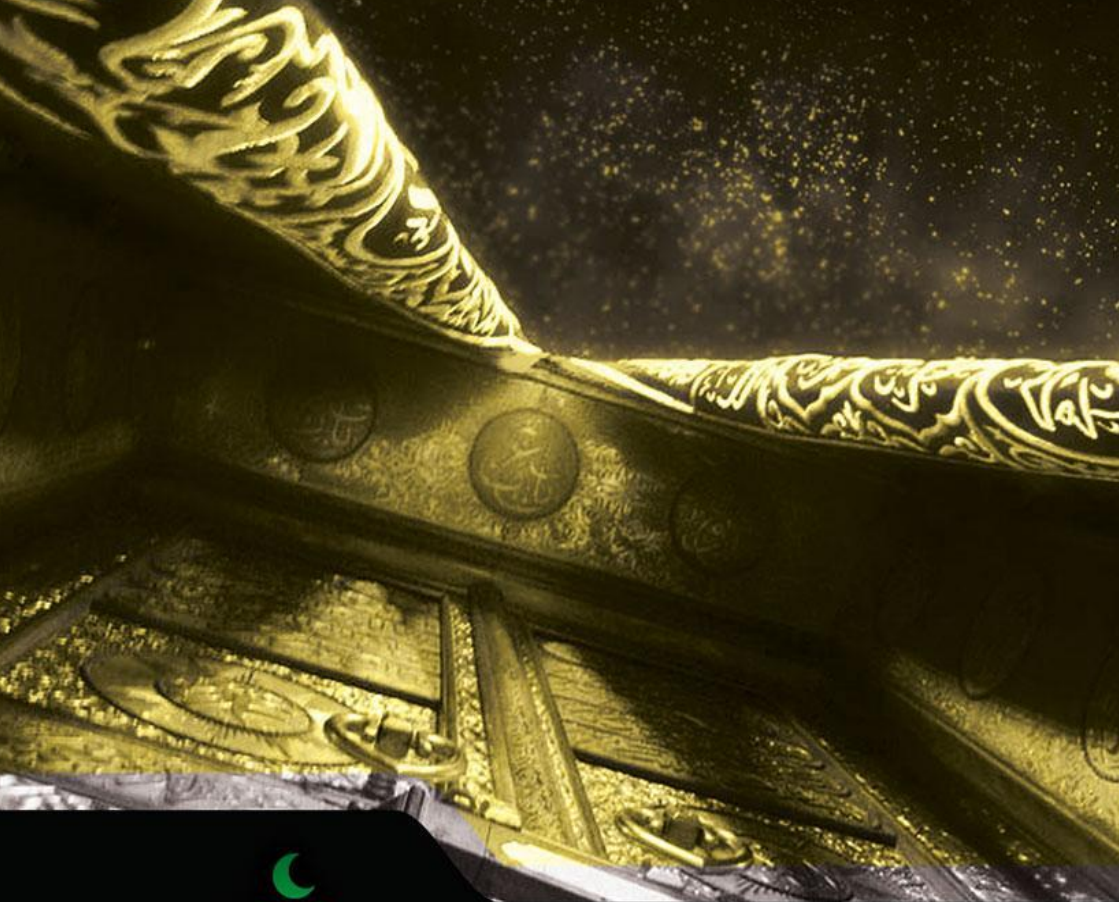
& Oana Fialcofschi

Revizuire:

Alina Luminița Crăciun & Nica Oana Alexandra

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

*În numele lui Allah, Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahîm (Prea Îndurătorul)*

*~ Capitolul I ~
Călătoria începe*

Sunt aproape sigur că nu o să vă placă cele expuse în această carte. Probabil nici măcar puțin. Ea aduce în discuție tot felul de chestiuni pe care mulți dintre noi petrecem o grămadă de timp încercând să le evităm. Precum moartea! Da, ați văzut bine, moartea! Moartea, Judecata, Focul Iadului și Paradisul (sau credeți că veți avea parte doar de lucruri bune și de recompense?!), rostul vieții și, bineînțeles, cea mai importantă chestiune – există într-adevăr Dumnezeu sau totul este o amăgire? Doar acel tip de chestiuni la care încercați din răspuțeri să nu vă gândiți. Și totuși, ce au toate acestea de-a face cu bărbatul în șort roșu?

Vreau să veniți cu mine într-o călătorie. Nu va fi una lungă, dar, pe parcursul ei, vom întâlni câteva chestiuni foarte interesante și, probabil, înfricoșătoare, și lucruri pe care nu veți dori să le credeți, chiar dacă ele au sens. Unii dintre voi deja s-au speriat; unii vor lăsa această carte din mână și nici măcar nu o vor termina vreodată, iar alții vor strâmba din nas cu dezgust, iar acest lucru este foarte, foarte trist, deoarece veți pierde una dintre cele mai importante șanse pe care le-ați avut vreodată!

Câțiva dintre voi vor citi această carte în întregime și probabil chiar vor fi de acord cu ea, însă nu vor ajunge vreodată să facă ceva în această privință, iar acest lucru este extrem de trist și de rău deopotrivă. Ei bine, v-am spus că în această carte veți întâlni lucruri care nu vor fi pe placul vostru!

Însă, undeva, unii dintre voi o vor citi în întregime. Vă veți gândi puțin - sau mai mult - și apoi veți face ceva cu adevărat extraordinar cu viața voastră, veți accepta concluziile inevitabile ale rațiunii, veți trage adânc aer în piept (cel puțin la nivel mintal) și veți decide să vă luați un angajament care vă va transforma într-un mod extraordinar. Pe cât de înspăimântător pare, odată ce veți face acest pas, lucrurile vor avea și mai mult sens.

În regulă, de ajuns cu trăncăneala, haideți să trecem la fapte, să ne începem călătoria și să ne urcăm la bordul vehiculului nostru: judecata și simțul rațiunii.

Cum ați reacționa dacă un bărbat îmbrăcat într-un șort roșu ar ciocăni la ușa voastră, spunându-vă că a venit pentru a citi contorul de gaz?

Da, vorbesc serios, cum ați reacționa? De fapt, ceea ce ați face efectiv nu este chiar atât de important în acest caz pe cât este metoda pe care o veți folosi și ce resurse veți utiliza pentru a lua o decizie cu privire la acest bărbat și cererea lui. L-ați crede fără ca măcar să vă gândiți și l-ați lăsa să intre în casă? Pur și simplu veți avea încredere în el sau vă veți gândi la situație, îi veți adresa anumite întrebări și apoi veți ajunge la o concluzie pe baza rațiunii voastre? Sunt aproape sigur că veți proceda în cel de al doilea mod. Chiar dacă îi veți spune: „*Dispari, ciudatule!*”, vă veți folosi judecata, logica și simțul rațiunii pentru a-l înțelege pe bărbatul cu șort roșu, la fel cum procedăm cu multe lucruri care se petrec în viața noastră.

Acum, înainte de a merge mai departe, vreau să vă puneți de acord cu mine într-o chestiune. Dacă nu sunteți de acord cu mine cu privire la acest lucru, atunci nu are niciun rost să mai continuăm. Trebuie să fim de acord cu privire la faptul că această lume în care trăim este reală, iar tu, eu și tot ceea ce ne înconjoară există într-adevăr și nu este produsul unei lumi iluzorii generate de un computer sau vreun vis în care ne aflăm. Acum, știu că nu pot dovedi acest lucru și că, efectiv, este posibil ca tot ceea ce vedem în jurul nostru să fie un vis sau o iluzie, dar în ce mod ne ajută pe noi acest lucru? Dacă gândim ÎN ACEST FEL, atunci nu vom putea niciodată să înțelegem ceva și, chiar dacă am accepta acest lucru, oricum ne-am folosi de judecată pentru a încerca să-l înțelegem și, în mod inevitabil, tot va trebui să acceptăm ceea ce vedem ca fiind real într-un anumit sens.

Așadar, dacă sunteți cu mine în această chestiune - aceea conform căreia lumea este reală, tot ceea ce vedem, mirosim, atingem, auzim și gustăm este real, simțurile noastre trimit informații la creier și ne folosim mintea pentru a înțelege ceea ce se întâmplă - atunci haideți să folosim acest proces pentru a înțelege această viață, lumea, Universul și tot ceea ce ne înconjoară.

Acum, există unele chestiuni pe care le-am putea numi ca fiind „universale”, deoarece aproape toată lumea, din ceea ce știm noi, ar fi de acord cu ele. De fapt, aceste idei sunt atât de fundamentale, încât sunt parte din ceea ce ne face umani, iar dacă cineva nu ar fi de acord cu ele, probabil am crede că este nebun. De exemplu, afirmația „*partea este ceva mai mic decât întregul*” este o chestiune universală. Este obișnuită pentru toți oamenii și de aceea o numim afirmație „*comună*”. Este atât de evidentă încât nu are nevoie de nicio explicație. Sunteți de acord cu mine

până aici? În regulă. Acum alta... „*Ceva nu apare din nimic*”. Și cum rămâne cu „*Ordinea nu apare în mod spontan din haos*”?

Există ceva în ansamblul experienței umane care ne îndrumă să credem că un anumit lucru provine din nimic sau că ordinea ia naștere pur și simplu în mod spontan din haos?

Ei bine, răspunsul este cel la care vă gândiți! Nimic. De fapt, ceea ce experimentăm în mod constant este faptul că acolo unde există o ordine, formă și sisteme, ceva le-a impus. Cu cât sistemele sunt mai complexe și mai organizate, cu atât este mai funcțională forma și cu atât mai mare este nivelul de inteligență din spatele lor.

Astfel, aici găsim două adevăruri pe care le putem folosi pentru a înțelege lumea: Universul și viața. Experiența umană universală ne spune că, atunci când găsim lucruri care funcționează în conformitate cu anumite sisteme, legi și tipare, ceva le-a creat. Acesta este motivul pentru care un arheolog poate găsi o bucată de ceramică în pământ și să știe cu exactitate că anumiți oameni, pe care nu i-a văzut vreodată, au făcut această bucată de ceramică. De fapt, el ar putea să ne spună o serie întreagă de lucruri despre acei oameni, cultura și starea tehnologiei lor doar datorită acestei bucăți de ceramică. El știe că acest obiect nu a fost conceput în mod natural, ca urmare a unor mișcări aleatorii ale pământului, Soarelui și ale unui foc natural din pădure, care, într-un anumit fel, s-ar fi reunit pentru a produce această bucată de lut ars. Este probabil ca acest lucru să se fi întâmplat, dar nu este verosimil. De fapt, cu cât arheologul analizează mai mult această bucată de ceramică, cu atât mai puțin probabilă devine această posibilitate și el devine tot mai sigur de faptul că a fost concepută în mod intenționat (în cazul în care ar fi avut vreo îndoială la început!).

Haideți să luăm un alt exemplu, un lucru pe care majoritatea dintre noi îl avem și îl folosim în mod regulat: un telefon mobil. Acesta este compus din câteva elemente de bază: plastic, sticlă, siliciu pentru cip și unele metale prețioase. Plasticul provine din petrol și sticla din nisip. Așadar, practic, ceea ce țineți în mână, este petrol și nisip. Acum, ce se întâmplă dacă v-aș spune că mă plimbam prin deșertul Arabiei (unde se găsește o mulțime de petrol și de nisip) și am găsit un telefon mobil acolo pe jos... un produs de miliarde de ani de evenimente aleatorii? A bățut vântul, a strălucit Soarele, a plouat, a fulgerat, petrolul a gălgâit, cămila a trecut peste și, după milioane și milioane de ani, telefonul mobil s-a format și, în mod firesc, eu l-am ridicat, am apăsat butonul de apel și... „*Bună, mamă!*”

Există vreo șansă ca acesta să se fi format într-un mod pur întâmplător, prin intermediul unor procese naturale? De fapt, departe de a fi posibil, majoritatea dintre noi nu ar accepta acest lucru ca pe o explicație rațională.

Atunci, de ce am accepta o astfel de explicație pentru Universul nostru și viața din interiorul său? Chiar dacă acceptăm evoluția ca pe un proces, ideea că viața a evoluat pur și simplu ca o serie de evenimente aleatorii este greu de acceptat ca o explicație rațională. Chiar și cea mai elementară celulă umană este mai complicată decât un telefon mobil! Cel puțin, teoria evoluției încearcă să ofere o explicație pentru modul în care acest lucru s-ar fi putut întâmpla, însă ideea că Universul este un produs al unor evenimente aleatorii nu are nicio explicație acceptabilă, iar legile, sistemele și formele care modelează Universul sunt, de fapt, mult mai complexe decât cele care guvernează viața biologică!

Să luăm exemplul Pământului și al sistemului solar. Pământul se rotește în jurul axei sale o dată la fiecare douăzeci și

patru de ore. Imaginați-vă că el s-ar învârti foarte lent. O zi sau o noapte ar fi, să zicem, de treizeci sau patruzeci de ani în loc de douăzeci și patru de ore. O parte din suprafața Pământului ar fi expusă la lumina Soarelui în tot acest timp, iar cealaltă parte ar rămâne în întuneric, fapt pentru care suprafața Pământului ar fi foarte caldă sau foarte rece. În plus, dacă am fi fost cu o fracțiune (în termeni cosmologici) mai aproape sau mai departe de Soare, ar fi fost prea cald sau prea rece. Sau, în cazul în care compoziția gazelor din atmosferă nu ar fi fost îmbinarea perfectă de oxigen, dioxid de carbon și azot, sau dacă nu ar fi existat ozonul pentru a filtra efectele nocive ale radiațiilor solare... fără aceste condiții optime este dificil de imaginat cum ar putea exista viața.

Atunci când analizăm teoria *Big Bang*-ului, care explică originile Universului, cineva ar putea întreba pe bună dreptate: „*De când formează exploziile sisteme complicate și echilibrate și forme complexe de viață?*” Totuși, aceasta este ceea ce unii oameni propun că s-ar fi întâmplat cu Universul și *Big Bang*-ul! S-ar putea ca cineva să răspundă că aceasta este o abordare foarte simplistă, dar, în mod surprinzător, chiar și știința sugerează că legile care guvernează Universul sunt atât de fin reglate încât viața nu ar putea exista fără acest nivel de reglaj exact.

Acest lucru poate fi observat în așa numitele constante ale naturii, care sunt destul de puține ca număr, dar haideți să ne concentrăm pe patru dintre forțele cele mai cunoscute: forța nucleară tare, forța nucleară slabă, interacțiunea electromagnetică și gravitația. Două dintre acestea, forța nucleară tare și cea slabă, sunt responsabile de producerea carbonului, element care stă la baza tuturor formelor de viață cunoscute. Acestea cooperează în așa fel încât să se creeze un echilibru al nivelelor de energie, care permit producerea de carbon prin fuzionarea a trei atomi de heliu. Este foarte puțin

probabil ca trei atomi de heliu să se ciocnească și să creeze carbon, deoarece, în condiții normale, energiile nu s-ar potrivi, iar cei trei atomi de heliu s-ar separa înainte de a avea timp să fuzioneze în carbon. Însă, în cazul în care există o potrivire neobișnuită a energiilor din punct de vedere statistic, atunci procesul este mult mai rapid. Cea mai mică schimbare, fie a forței nucleare tari, fie a celei slabe, ar modifica nivelurile de energie, fapt care ar conduce la producția foarte redusă de carbon și, în cele din urmă, la un Univers de nelocuit.

Luați în considerare, de asemenea, gravitația. După *Big Bang*-ul care a avut loc cu miliarde de ani în urmă, materia din Univers a fost distribuită în mod aleatoriu. Nu existau planete, galaxii sau stele, ci doar atomi care pluteau în vidul întunecat al spațiului. Pe măsură ce Universul a început să se extindă, gravitația a atras foarte ușor atomii și i-a adunat în grupuri, care au devenit în cele din urmă stele și galaxii. Important este faptul că forța gravitațională a trebuit să fie potrivită întocmai. În cazul în care gravitația ar fi fost un pic mai slabă, atomii ar fi fost atât de haotic distribuiți, încât nu ar fi putut fi adunați în galaxii, stele și planete. În cazul în care forța gravitațională ar fi fost un pic mai puternică, atomii ar fi fost adunați într-o singură masă unică și apoi *Big Bang*-ul ar fi devenit pur și simplu *Big Crunch*-ul (Marea Zdrobire). Forța gravitațională trebuie să fie potrivită întocmai pentru a forma stelele. Așadar, ce înseamnă „potrivită întocmai”? Ei bine, imaginați-vă că greutatea voastră ar fi mai mare sau mai mică cu o miliardime de gram! Acesta este genul de fracțiune de diferență de care vorbim, care ar face ca Universul să fie atât de diferit încât nu ar exista nici galaxii, nici stele, nici planete sau viață. A scăpa de câteva kilograme pare simplu, nu-i așa? Este ciudat cum oamenii inteligenți și educați sunt incapabili să scape de câteva kilograme din greutate cu

scopul de a trăi mai mult, dar Universul este capabil să se organizeze în condiții optime pentru viață din coincidență!

Și aceasta nu este tot! Haideți să aruncăm o privire mai atentă la rata de expansiune a Universului după *Big Bang*. În cazul în care aceasta ar fi fost mai mare, iar Universul timpuriu s-ar fi extins mai rapid, materia din Univers ar fi devenit atât de difuză încât gravitația nu ar fi putut să o adune în stele și galaxii. În cazul în care rata de expansiune ar fi fost mai lentă, gravitația ar fi copleșit expansiunea și ar fi tras toată materia înapoi într-o gaură neagră. În cazul în care rata de expansiune la o secundă după *Big Bang* ar fi fost mai lentă chiar și cu o parte din o sută de mii de milioane, Universul s-ar fi reprăbușit înainte de a fi atins vreodată dimensiunea sa actuală! De fapt, rata de expansiune a fost potrivită întocmai pentru ca stelele să poată exista în Univers.

Un alt exemplu al acestui reglaj delicat este densitatea Universului. Pentru ca acesta să se dezvolte într-un fel care să susțină viața, el trebuie să fi menținut o densitate globală extrem de precisă. Precizia densității trebuie să fi fost atât de mare încât o schimbare a unei părți din 10^{15} (adică 0.000000000000001%) ar fi condus la colapsul Universului sau la o mare criză, totul fiind mult prea devreme pentru ca viața să se dezvolte, sau ar fi existat o expansiune atât de rapidă încât nici stelele, nici galaxiile sau viața nu s-ar fi putut forma.

Vă aduceți aminte de telefonul nostru mobil din deșert?

Nu este oare mult mai rezonabil să conchidem că Universul și viața sunt rezultatul unui design inteligent deliberat?

La urma urmei, care sunt opțiunile?

Este într-adevăr posibil ca acesta să provină din nimic? Și, dacă acesta este cazul, atunci de ce să nu se aplice la orice altceva din această viață? Bărbatul cu șort roșu poate că pur și simplu a apărut în mod spontan!

S-ar fi putut el crea singur? Ei bine, noi nu-i atribuim pur și simplu colecției de stele și galaxii pe care o numim Univers capacitatea de a se construi și a se organiza. Cu siguranță că aceasta are nevoie de inteligență și voință.

Așadar, dacă simțul realității și rațiunea arată atât de convingător spre existența unui proiect inteligent și intenționat, la ce alte concluzii putem ajunge prin folosirea judecății?

Ei bine, o concluzie la care s-ar putea ajunge fără nicio îndoială este aceea că natura sursei acestor inteligențe și voințe trebuie să fie diferită de cea a Universului pe care l-a creat.

De ce astfel? Pentru că, dacă ar fi fost la fel, atunci tot ce am avea ar fi același lucru, adică mai multă creație, și apoi cineva ar putea întreba pe bună dreptate: „*Așadar, ce anume a creat aceasta?*” Cu siguranță, este vorba despre ceva mai inteligent și deliberat. Apoi, desigur că ne-ar adresa aceeași întrebare despre acest ceva... „*Ce anume l-a creat?*” Și ar merge mai departe la nesfârșit în căutarea inteligenței și a voinței din spatele inteligenței și voinței, un creator care a creat un creator, care a creat un creator și tot astfel la infinit! Există un motiv întemeiat pentru care lucrurile nu pot fi în acest fel, iar acest lucru este cel mai bine explicat prin exemplul de mai jos.

Imaginați-vă un lunetist căruia i-a fost desemnată o țintă, iar acesta îi cere Cartierului General prin radio permisiunea de a trage. Cu toate acestea, Cartierul General îi spune lunetistului să-și păstreze poziția în timp ce ei cer permisiunea celor cu un rang

mai mare. Tipul cu un rang mai înalt va cere permisiunea tipului cu un rang și mai înalt și așa mai departe.

În cazul în care acest lucru continuă, va ajunge vreodată lunetistul să tragă în ținta sa? Desigur că nu!

El va continua să aștepte în timp ce o altă persoană așteaptă ca altcineva cu un rang mai înalt să dea ordinul. Trebuie să existe un loc sau o persoană de unde să fie emis ordinul, un loc unde să nu existe nimeni și nimic mai presus.

Astfel, exemplul nostru ilustrează de ce există un defect rațional în ideea că ar putea exista creatori care creează creatori la infinit... Nu putem avea creatori creând creatori pentru totdeauna sau, altfel spus, la fel cum lunetistul nu va trage niciodată, nici creația nu va fi vreodată creată. Însă, creația este aici. Există, fapt pentru care putem respinge ideea unei regresii infinite de cauze, deoarece aceasta ar fi o propunere irațională.

Deci, care este alternativa?

Alternativa este o primă cauză, o cauză fortuită.

Putem conchide spunând că natura forței inteligente și deliberate din spatele Universului, a vieții și a tot ceea ce există în general trebuie să aibă o natură diferită de cea a creației și, după cum am văzut, există motive întemeiate pentru a crede acest lucru.

Așadar... dacă creația este dependentă, Creatorul trebuie să fie Auto-Suficient.

Dacă creația este temporară, Creatorul trebuie să fie Etern.

Iar dacă creația este delimitată de spațiu și timp, Creatorul trebuie să fie Liber de spațiu și de timp.

Dacă creația este obișnuită, Creatorul trebuie să fie Unic.

În mod rațional, rezultă faptul că ar putea exista un Creator Unic, Etern, Auto-Suficient, Liber de bariere de spațiu și de timp, pentru că, dacă ar exista mai mulți, atunci aceste atribute nu ar fi aplicabile. Cum ar putea exista două sau trei ființe eterne sau două ființe neconstrânse de spațiu sau de timp?

Acesta este motivul pentru care este atât de logic să credem într-un Creator Unic, Etern și Auto-Suficient.

Simțul realității și rațiunea ne conduc cu ușurință sau poate chiar în mod inevitabil la concluzia că Universul a fost creat de o Ființă Transcendentă, diferită în esență de tot ceea ce cunoaștem.

Desigur, acest fapt face greu de înțeles mai multe despre acest Creator cu ajutorul rațiunii și, de aceea, unii oameni se opresc aici. Însă călătoria noastră nu se încheie aici, ci, de fapt, în multe feluri, aceasta abia acum începe. Mai avem încă atât de multe întrebări fără răspuns, atât de multe probleme nerezolvate.

~ Capitolul II ~

Întrebări fără răspuns

De ce există suferință în lume?

Dacă există un Creator, de ce Acest Creator permite ca lucrurile rele să se întâmple?

Care este scopul vieții?

De ce ne aflăm aici, care este scopul a tot ceea ce există și încotro ne îndreptăm?

Există viață după moarte?

Există vreun mod de a afla mai multe despre Acest Creator?

Nu este surprinzător sau extraordinar să ne așteptăm că Acela care a creat acest Univers a oferit și o anumită călăuzire cu privire la toate aceste chestiuni, din moment ce Creatorul ne-a oferit mijloacele necesare pentru a putea satisface orice nevoie pe care o avem, atât emoțională, cât și fizică. Atunci când simțim foame, avem nevoie de substanțe nutritive pentru a ne hrăni, iar toate mijloacele necesare pentru asigurarea acestor substanțe nutritive există. Ne este sete și există băuturi, avem nevoie de haine și există mijloace pentru a ne proteja de elementele naturii și așa mai departe. De asemenea, avem nevoie de companie, dragoste și sprijin, fapt pentru care avem părinți și familii și trăim în societăți care ne îndeplinesc aceste nevoi. Este logic ca Acela care ne-a furnizat toate aceste nevoi să ne ofere, de asemenea, răspunsurile la astfel de chestiuni profunde, presante și importante.

De fapt, în unele privințe, aceste întrebări profunde sunt chiar mai importante decât problemele fizice și emoționale, întrucât definesc rațiunea noastră de a fi. Există dovezi care arată că, atunci când oamenii nu au nicio direcție clară și convingătoare și niciun scop în viață ca indivizi și societăți, aceștia devin profund nemulțumiți, confuzi și nefericiți. Prin urmare, nevoia de a ști de ce ne aflăm aici, încotro ne îndreptăm și pentru ce sunt toate aceste lucruri este la fel de importantă pentru noi ca hrana, apa și viața amoroasă!

Există mai multe răspunsuri posibile la aceste întrebări și, privind la multiplele idei diferite care apar în mintea umană, s-ar părea că rațiunea nu ar fi cel mai bun mod pentru a căuta răspunsuri la aceste întrebări derutante, deoarece ceea ce ne dorim nu sunt doar răspunsuri, ci răspunsurile corecte. Problema aici este că aceasta este, de fapt, o zonă în care rațiunea nu funcționează foarte bine.

De exemplu, imaginează-ți că o anumită persoană te duce într-o clădire ciudată. Stai în fața ușii închise, iar acea persoană te întreabă: „*Ce se află în spatele acestei uși, în interiorul clădirii?*” Cât de multe ai putea ști prin intermediul rațiunii? S-ar putea să fii capabil să ghicești unele lucruri așa cum ar fi, spre exemplu, faptul că acolo se află mese, scaune, lumini și robinete... însă ai putea să greșești. Ar putea fi complet gol sau complet plin sau... ei bine, aproape orice. Așadar, cum ai putea ști, cum ai putea ajunge cu certitudine la o concluzie cu privire la ceea ce se află în spatele acelei uși? Ei bine, desigur, ai putea merge să vezi cu ochii tăi, dar, ce se întâmplă dacă acest lucru nu este posibil? Cum ai putea atunci afla ce anume se află în interior?

Ei bine, o modalitate este aceea ca o anumită persoană, care a fost deja în interior sau chiar o persoană care cunoaște pe

cineva care a fost în interior să îți spună. Însă, întrebarea care apare aici este: cum pot avea încredere în omul acela? Cum pot fi sigur că spune adevărul?

Același este cazul și cu aceste întrebări importante: scopul vieții, de ce există suferință, există viață după moarte... ce se află în spatele ușii? Este ascuns, nevăzut și necunoscut. Rațiunea nu poate ajunge la niciun fel de răspunsuri definitive și nici nu există vreun motiv pentru a crede că acea intuiție sau pur și simplu „*senzația*“ ar fi mai bună.

Putem ajunge doar la un anumit grad de certitudine atunci când cineva în care avem motive întemeiate să avem încredere ne răspunde la întrebări.

Desigur, încă avem nevoie de rațiune. Problema este aceea că ea nu funcționează atât de bine aici ca o sursă directă de cunoaștere cu privire la aceste aspecte. Cu toate acestea, avem nevoie de rațiune pentru a ne da seama în cine să avem încredere.

Ne întoarcem la bărbatul cu șort roșu! De ce ar trebui să cred sau să resping afirmația lui?

În general, religiile aduc o pretindere destul de specială. Ele pretind că au un mesaj de la Creator și, de multe ori, un mesaj care ar trebui să fie exclusiv pentru acea religie. Așadar, este un caz de: „*Eu am dreptate și toți ceilalți greșesc!*” Nu spun că această afirmație este în sine o problemă din punct de vedere al rațiunii. La urma urmei, în cazul în care Acest Creator Înțelept a decis să ne trimită un mesaj, ar fi logic ca acesta să fie unul consecvent și, având în vedere că diferitele religii fac unele afirmații contradictorii, nu pot fi toate bune! De fapt, provocarea aici este aceea de a decide care dintre ele este bună, dacă există una. În loc de o persoană care pretinde că a venit să citească contorul de gaz aveți în față șapte!

Nu este totul pierdut. Uitându-te la toți acei oameni care s-au adunat la ușa ta, utilizând același proces de rațiune, există unele lucruri pe care le poți utiliza cu ușurință pentru a alege cine este cu adevărat cel care are dreptul de a citi contorul de gaz. De exemplu, el sau ea ar putea avea un ecuson și o uniformă cu numele companiei de gaz căreia îi plătești factura și, probabil, un dispozitiv de citire a contorului. În același fel, există unele semne pe care le putem folosi pentru a distinge religia adevărată de cele false.

Din moment ce aceasta este o chestiune atât de sensibilă, ar merita să ne luăm un pic de timp pentru a reflecta asupra tipurilor de mijloace neadecvate de testare pe care le-am putea aplica uneori. Acesta ar putea fi ceva de genul: „*Care seamănă cu mine și face parte din rasa mea?*” Ți-ar folosi pentru a decide cine anume va intra în propria ta casă pentru a citi contorul? La urma urmei, infractorii sunt de toate rasele și culorile, la fel cum sunt și cei care citesc contorul de gaz. Ce zici de: „*Lasă-mă doar să simt cine ar putea fi cel bun, iar apoi va fi suficient să cred că acesta este cel adevărat.*” Nu! Nu cred.

Ei bine, ce spui de cel care face o ofertă foarte bună, cum ar fi: „*Dacă ai încredere în mine și mă lași să îți citesc contorul de gaz, vei avea gaz gratis pentru totdeauna!*” Tentant, dar puțin probabil!

Sau poate îl vei alege pe cel care seamănă cumva cu tipul care obișnuia să vină să bată la ușa părinților tăi uneori (chiar dacă ei nu aveau gaz... hmmm!).

Ce spui de cel care pare a fi cel mai inteligent și cu cei mai mulți bani? Nu cred!

În acest caz, ar trebui ca, atunci când vine vorba de religie, să respingi anumite idei. Spre exemplu, cum ar fi să urmezi pur

și simplu tot ceea ce urmau strămoșii tăi doar pentru că ți pare familiar sau pentru că îi iubești atât de mult sau nu îți poți imagina că ar putea greși?! Sunt sigur că toți faceți unele lucruri, dacă nu multe lucruri, în mod diferit față de părinții voștri. Deci, cum este posibil ca ei să greșească cu privire la acele chestiuni, dar nu și în ceea ce privește religia?

Pur și simplu, nu există niciun motiv întemeiat pentru a presupune că orice ar fi crezut părinții și strămoșii tăi ar reprezenta adevărul și, de asemenea, nu există vreun motiv rezonabil pentru care să „crezi” pur și simplu și să faci un salt al credinței, fără a exista niciun fel de justificare rezonabilă. Și ce fel de raționament ar conduce la concluzia că religia adevărată ar trebui să ne facă bogați sau că pur și simplu crezând într-o anumită persoană sau lucru vom primi viața veșnică? Desigur, unul dintre motivele preferate pentru a justifica o alegere a religiei este acela că o anumită persoană a început să urmeze o religie, iar aceasta i-a schimbat viața și este fericită! De fapt, acest lucru are un anumit sens, din moment ce există câteva motive întemeiate pentru a crede că aceasta este ceea ce ar trebui să facă adevărata religie, dar problema este că o mulțime de alți oameni fac aceeași afirmație cu privire la diferitele lor experiențe religioase. Se pare că am fost creați pentru a fi religioși, face parte din natura noastră. În cazul în care nu urmăm una dintre religiile standard, vom inventa în curând una!

Așadar, o anumită religie ne va face întotdeauna mai fericiți decât niciuna. Deci, din nou, pretinzând că religia ta este adevărată doar pentru că ți-a schimbat viața nu poate fi un criteriu corect în adevăratul sens al cuvântului, deoarece, în acest caz, și alte religii ar trebui să fie, de asemenea, adevărate, pentru că și ele au schimbat viețile oamenilor. De fapt, chiar și cineva care a decis să creadă că nu există niciun Creator ar putea face aceeași

afirmație, deoarece el sau ea obișnuia să urmeze o religie și acum nu o mai face, fapt pentru care este mult mai fericit și mai liber! După cum se spune, tot o apă și un pământ. Dacă un lucru este bun pentru cineva, atunci trebuie să fie bun și pentru altcineva.

Așadar, toate acestea sunt doar simple pretinderi, care trebuie dovedite.

Astfel, religia adevărată, (dacă există una!), ar trebui să aibă o anumită carte de identitate, anumite caracteristici prin intermediul cărora să putem ști că originea ei este direct de la Creator.

Așadar, ce teste am putea aplica?

~ Capitolul III ~

Testul învățăturilor

Primul test și, probabil cel mai bun și mai convingător, ne lasă foarte curând cu puține opțiuni.

Ce anume ne spune acesta despre Creator? Ce religie ne învață că există un Creator Unic, a Căruia natură este diferită de cea a creației: Un Creator Unic, Etern, Auto-Suficient și Transcendent?!

Intenția mea nu este aceea de a critica sau de a îmi bate joc de diferitele religii, din moment ce toate religiile predică și încurajează o gamă comună de moravuri și valori. Toate au propriile lor avantaje și puncte slabe. Mai degrabă, scopul meu este doar acela de a le examina în lumina acestui criteriu simplu și universal, ușor de înțeles.

Astfel, având în vedere acest lucru, în mod discutabil, există cel mai probabil doar trei concurenți reali: iudaismul, zoroastrismul și islamul. Creștinii ar putea pretinde că au dreptul de a fi incluși în această categorie, dar, cel puțin din poziția credinței creștine normale, ar trebui să se alăture într-un fel sau altul celorlalte religii care au denaturat sau compromis acest concept de Creator Unic.

Spre exemplu, hinduismul are, în general, un concept panteist de Dumnezeu. Acesta este reprezentat de ideea că totul este Dumnezeu: Universul, Pământul, Luna, stelele, copacii, animalele și noi toți suntem Dumnezeu.

Cum am putea înțelege și justifica în mod rezonabil o astfel de afirmație? Dacă înțelegem prin „*Dumnezeu*” Creatorul, atunci aceasta înseamnă a spune că întreaga creație s-a creat

singură, iar creația este Creatorul. Cum ar putea acest lucru explica rânduirea unui Univers finit și ce dovezi raționale există pentru a putea susține o astfel de afirmație? Acest lucru înseamnă într-adevăr a spune ca Universul s-a creat pe el însuși. Dar dacă acesta nu a existat încă de la început, atunci cum anume s-ar fi putut crea pe el însuși?

De asemenea, noi nu îi atribuim Universului posibilitatea de a se organiza și sistematiza. Aceasta nu este una dintre calitățile sau atributele sale. Universul este format din stele și galaxii, iar acestea au nevoie ele însele de un Creator. Din moment ce au nevoie de un organizator în mod individual, de asemenea, ele au nevoie de el în mod colectiv! O colecție de lucruri aflate în nevoie nu poate deveni auto-suficientă. O țară plină de oameni înfometate nu este mai capabilă să se hrănească decât este o singură persoană înfometată!

Creștinismul împărtășește o problemă similară. Bineînțeles că mulți creștini ar putea invoca aceleași argumente pentru existența Creatorului pe care le-am menționat deja mai înainte, însă ei merg mai departe, spunând că Isus (Pacea fie asupra sa!), o ființă finită și aflată în nevoie, a fost Dumnezeu. Problema aici este clară: cum ar putea, dacă gândim rațional, să existe în același timp două lucruri complet opuse? Cum ar putea ceva finit să fie și infinit în același timp? Cum ar putea ceva să fie auto-suficient și aflat în nevoie, etern și temporar, obișnuit și unic, unul și mai multe, toate în același timp?

Aceasta este ca și cum am spune, spre exemplu, că un cerc a devenit pătrat, dar a rămas totuși un cerc. S-ar putea concepe ideea de a lua linia unui cerc și de a o forța, dându-i forma unui pătrat, dar, desigur, acesta încetează să mai fie un cerc. Sau am putea introduce cercul în pătrat sau pătratul în cerc, dar acesta nu poate fi atât un pătrat, cât și un cerc în același timp. Aceasta este,

prin definiție, o imposibilitate și niciodată nu se poate aduce un argument logic prin intermediul unei imposibilități. Așadar, aceasta este o afirmație care nu poate fi dovedită. Cea mai mare problemă este aceea că ea contrazice, în primul rând, argumentele logice cu privire la existența Creatorului, deoarece, în cazul în care o ființă creată, finită și aflată în nevoie ar putea fi creator, de ce nu ar putea face același lucru și o alta, și o alta, și o alta? Cum anume ai putea apăra în mod rațional o astfel de credință panteistă spre exemplu?!

Răspunsul la aceasta este adeseori: „*Ei bine, Dumnezeu poate face orice.*” Desigur, aceasta este o afirmație despre Dumnezeu, iar afirmațiile despre Dumnezeu, la fel ca orice altceva, trebuie să fie dovedite. Este, de asemenea, o afirmație plină de probleme. De exemplu, cineva s-ar putea întreba: „*Poate Dumnezeu înceta să existe?*” sau „*Poate Dumnezeu să facă ceva rău?*”

Există două răspunsuri comune la o astfel de întrebare: fie „*Nu, nu poate.*”, ceea ce contrazice ceea ce au spus creștinii despre Dumnezeu mai înainte, cum că ar putea să facă orice, fie „*Da, El poate dacă ar vrea, dar Dumnezeu nu ar face nimic rău, deoarece Natura lui Dumnezeu este bună.*”

Atunci, de ce acest fapt cu privire la Bunătatea lui Dumnezeu este adevărat, dar cel cu privire la alte Atribute ale Sale nu? Exact același criteriu li se aplică și Unicității, Eternității și Auto-Suficienței lui Dumnezeu. La fel cum nu este în Natura Bunului Dumnezeu să facă rău, de asemenea, nu este în Natura Creatorului Auto-Suficient și Veșnic să devină o creație temporară și aflată în nevoie. Prin urmare, afirmația conform căreia Creatorul a devenit o creație și în același timp a rămas Creator este o pretindere care nu poate fi dovedită, deoarece este, prin definiție, o imposibilitate, iar acest lucru este valabil pentru

orice religie care face o astfel de afirmație despre Creator. Acest lucru anulează, de asemenea, majoritatea lucrurilor în care hindușii și păgânii cred, deoarece aceștia fac afirmații similare despre Creator, cum că El s-ar fi încarnat într-o ființă creată.

Unii creștini ar putea pretinde că ei nu îl consideră pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind Dumnezeu, ci Fiul lui Dumnezeu. Problema aici este ce anume se înțelege prin sintagma de „*Fiul lui Dumnezeu*”? Un fiu uman este uman asemeni mamei și tatălui său. Prin urmare, și Fiul lui Dumnezeu este, de asemenea, Dumnezeu? Dacă este astfel, atunci ne întoarcem de unde am pornit și avem aceeași problemă ca la început. De asemenea, un fiu este un produs al unui act sexual. Prin urmare, a avut Dumnezeu relații sexuale? În mod clar acest lucru ar contrazice tot ceea ce cunoaștem până în acest moment despre Dumnezeu, despre Care știm că nu este asemeni niciuneia dintre creațiile Sale. Ei bine, poate că Dumnezeu l-a adoptat într-un fel pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiu? De asemenea, acest lucru nu are niciun sens, din moment ce se poate adopta ca fiu doar ceva care este asemeni ție. De exemplu, dacă ai avea un pește numit Flappy ca animal de companie și ai spune „*Acesta este fiul meu*”, nimeni nu te-ar lua în serios. L-ai putea iubi ca pe un fiu, ar putea mânca cu tine la masă și avea o cameră din casa ta și, probabil, ai putea obține chiar și unele documente de adopție, dar peștele este tot un pește și tu ești tot om. Cei doi nu sunt la fel și noi știm că Creatorul nu se aseamănă cu nimic din Univers. De fapt, semănăm mai mult cu peștele decât cu Creatorul. Noi suntem limitați, ființe nevoiașe și finite, așa cum sunt și peștii, în timp ce Creatorul este Etern și Auto-Suficient. De fapt, Creatorul ar trebui îndepărtat foarte mult de ideea că ar avea un fiu, fie în mod literal sau simbolic, cu excepția, poate, a sensului foarte metaforic - așa cum părinții noștri au grijă de noi, ne îndrumă și

ne hrănesc, același lucru Îl face și Creatorul. Oricum, acest termen se va aplica tuturor creaturilor, nu doar oamenilor și în niciun caz doar unei singure ființe umane.

În ceea ce privește budismul, ei bine, Creatorului nu prea I se dă nicio șansă. Acest lucru face ca budismul să fie mai mult o filosofie decât o religie, iar acest fapt vine cu propriile sale probleme, având în vedere că explicațiile cu privire la scopul vieții, motivul suferinței și marele necunoscut al Vieții de Apoi sunt ideile unui om, nu ale lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de ceva definitiv și certitudinea nu poate veni decât de la Cunoșcătorul Necunoscutului, și anume Creatorul Necunoscutului. Orice altceva este doar o speculație.

Există alte câteva religii care ar putea fi menționate. Sikhismul este similar cu budismul, în sensul că acesta nu pretinde că ar avea origini Divine, cel puțin nu în mod direct. Fondatorul sikhismului, Guru Nanak, a luat ceea ce a crezut că erau cele mai bune părți ale hinduismului și ale islamului și le-a amestecat pentru a-și forma propria cale. Acest lucru este ceva pe are mulți dintre noi am putea fi tentați să îl facem în fața unei astfel de alegeri, dar aici există o problemă rațională simplă. Dacă suntem de acord cu faptul că există, de fapt, o Revelație și un Mesaj de la Creator, atunci cum am putea alege în mod rațional să abandonăm călăuzirea Creatorului și să urmăm altceva sau cum ne putem permite să o amestecăm cu altceva, cu excepția cazului, desigur, în care am putea stabili că aceasta este ceea ce Creatorul vrea de fapt să facem? Am putea fi în măsură să justificăm acest lucru prin ideile hinduse, dar ar fi foarte greu din punct de vedere islamic sau iudaic, spre exemplu.

Am aplicat deja un test pentru a vedea dacă afirmația unei religii care provine de la Creator este valabilă sau nu: este acesta de acord cu baza rațională prin care putem înțelege că există Un

Creator Unic, Etern și Auto-Suficient, Care este diferit și separat de creație? Există vreun alt criteriu pe care l-am putea aplica pentru a scurta lista noastră de candidați?

~ Capitolul IV ~

Testul universalității

Ei bine, poate că există alte câteva teste pe care le-am putea aplica pentru a observa dacă ID-ul este valabil sau nu. Unul dintre ele, care are o oarecare logică, este ideea de universalitate. Ceea ce se înțelege prin aceasta este faptul că acest mesaj de la Creator ar trebui să fie pentru toată lumea. Atât timp cât oamenii au capacitatea rațională de a înțelege motivele existenței Creatorului și de a adresa întrebări profunde și intense despre viață, moarte, Univers și orice altceva, pare irațional ca tocmai Creatorul să ofere călăuzire doar pentru un anumit grup de oameni, lăsându-i pe dinafară pe toți ceilalți. Desigur, Creatorul ar putea avea motive întemeiate pentru a alege un anumit grup care să urmeze și să ducă mai departe aceste instrucțiuni înțelepte, la fel cum ar putea avea motive întemeiate pentru a alege mai degrabă o anumită persoană remarcabilă căreia să-i transmită Mesajul decât să vorbească fiecărui om în parte, în mod individual. Chiar și așa, ne macină întrebarea că, dacă nu facem parte din acest grup select, ce ar trebui să facem? Ce se va întâmpla cu noi? În acest caz, toate acestea devin oarecum irelevante. Pare ciudat că tocmai Creatorul, Cel Care a oferit pentru fiecare om mijloacele necesare pentru a își îndeplini orice nevoie, nu ne oferă mijloacele necesare pentru a ne îndeplini marile nevoi psihologice, mentale și spirituale, care sunt răspunsurile la marile întrebări!

Aceasta elimină aproape în totalitate iudaismul. Acesta este bun dacă te-ai născut dintr-o femeie evreică și nu atât de bun în caz contrar. Cu toate că destul de puțini dintre noi tind să creadă în vreun fel că țara, rasa, tribul, orașul sau echipa lor de

fotbal sunt cele mai bune (sau cel puțin vor fi într-o zi), majoritatea ar digera destul de greu faptul că, dacă nu se naște într-o anumită rasă sau trib, nu are vreo speranță de a atinge fericirea veșnică a Paradisului când moare și că îndrumarea înțeleaptă a Creatorului este numai pentru acestea și pentru nimeni altcineva. Astfel, chiar dacă acest fapt ar fi adevărat, atunci majoritatea dintre noi ar trebui oricum să respingă acest lucru ca fiind irelevant! Există alte câteva motive pentru care iudaismul ar putea fi respins în mod rezonabil, dar nu este timp pentru acest lucru acum.

Trebuie să ne oprim aici pentru un scurt interludiu.

V-am avertizat încă de la început că nu o să vă placă aceste lucruri!

Poate că ar fi trebuit să vă avertizez un pic mai mult că toate concluziile acestei abordări raționale ar putea însemna mergerea în mod complet împotriva propriilor voastre dorințe și a lucrurilor pe care credeți că le doriți în viață. Poate că ar fi trebuit să vă avertizez că ați putea urî de fapt adevărul, iar dacă sunteți genul acela de persoane care cred că viața lor este în regulă și oricum au tot ce vor... Ei bine, aș putea să vă avertizez că există o mulțime de motive pentru care lucrurile s-ar putea să nu rămână așa pentru voi pentru mult timp. Însă, dacă sunteți astfel de persoane, probabil că de fapt oricum nu m-ați asculta. Așadar, iată!

AVERTISMENT!

Cele ce urmează sunt numai pentru cei care sunt cu adevărat pregătiți să lase deoparte prejudecățile, să gândească puțin mai profund și să urmeze concluzia cea mai rezonabilă.

Până în prezent, lucrurile au decurs ușor. Ceea ce urmează va fi o călătorie cam dură atunci când vine vorba de tipul de

concluzii și de decizii pe care trebuie să le luați. Nu încerc să vă dezorientez. Chiar deloc, pentru că va merita efortul. La urma urmei, există ceva cu adevărat de valoare care nu este greu de obținut? Ei bine, pentru a urmări concluziile spre care vă conduc, aveți nevoie să depuneți ceva efort. De fapt, unii trebuie să depună un efort important.

În acest caz, munca grea nu este fizică, nici chiar mentală, în sensul de a avea nevoie să gândiți foarte mult. Dacă ați acceptat să folosiți judecata și simțul rațiunii pentru a ajunge la propriile voastre concluzii și dacă sunteți gata să acceptați varianta cea mai rezonabilă și aceasta este tot ceea ce contează pentru voi, cred că veți fi bine. Unii dintre voi nu. Unii dintre cei care citesc aceste lucruri s-ar putea chiar să fie de acord cu totul și apoi pur și simplu să-și păstreze modul de viață dintotdeauna... sau cel puțin vor încerca. Spun că vor încerca pentru că nu vor fi capabili să o facă și vorbesc din experiență. Ceea ce urmează vă va conduce la o concluzie care pentru unii ar putea fi un adevăr șocant. Alții ar putea deja bănuși acest adevăr. Un lucru este sigur, odată ce știți adevărul, viața voastră nu va mai putea fi niciodată la fel. Adevărul va fi mereu cu voi. Oricât de mult ați dori să scăpați, nu puteți fugi de voi înșivă.

AȚI FOST AVERTIZAȚI!

Așadar, să ne întoarcem de unde am plecat...

Aceasta ne cam lasă cu doi concurenți: zoroastrismul și islamul.

Există câteva motive pentru care islamul are avantaje față de zoroastrism. În primul rând, islamul afirmă că este o religie universală, pentru toată lumea. Contrar a ceea ce ar putea crede unii oameni și contrar modului în care unii dintre adepții islamului s-ar putea comporta, islamul nu este o religie

arabă/pakistaneză/indiană. Ea este în egală măsură pentru albi vorbitori de limbă engleză și pentru arabi, africani sau eschimoși.

Este, de asemenea, interesant faptul că acest cuvânt - «islam», este un cuvânt arab care are o semnificație și că este un termen descriptiv care înseamnă «supunere» sau «subordonare» față de Creator. Așadar, un musulman este cel care afirmă că se supune și urmează călăuzirea Creatorului. De asemenea, el este acela care susține că acest Mesaj fundamental, acela de a crede și a Îl urma pe Dumnezeu Cel Unic și Transcendent, este Mesajul fundamental pe care Creatorul l-a revelat întotdeauna prin intermediul unor oameni special aleși, numiți Profeti sau Mesageri. Numele acestei religii nu este legat de o anumită persoană sau loc. Iudaismul (provine de la Iuda), creștinismul (provine de la Hristos), budismul (provine de la Buddha), hinduismul (provine de la India), zoroastrismul (provine de la Zoroastru) sunt toate legate de o persoană sau de un loc. Astfel, dacă, spre exemplu, cineva a trăit într-un anumit loc departe și nu a auzit niciodată că un om numit Isus (Pacea fie asupra sa!), care este, de asemenea, Dumnezeu și Fiul lui Dumnezeu, a murit pentru păcatele lui, nu există nicio cale prin care el ar putea concepe acest lucru, cu mintea sau prin experiența sa. Nu ar putea ajunge vreodată la această concluzie. Cineva ar trebui să-i spună despre el. Acesta nu este cazul islamului. Ideea de bază a islamului, conform căreia există un Creator Unic a Cărui călăuzire trebuie să o urmăm, este ceva de care oricine, de oriunde, și-ar putea da seama. Ca idee, islamul, supunerea față de un singur Dumnezeu, este un Mesaj cu adevărat universal.

~ Capitolul V ~
Testul caracterului

Există alte câteva teste pe care le-am putea aplica.

Primul este legat de caracterul și personalitatea persoanei care face afirmația. În cazul în care persoana care pretinde că ar avea un mesaj de la Creator este cunoscută pentru veridicitatea, sinceritatea și onestitatea sa, devine ușor de acceptat faptul că ea spune, de asemenea, adevărul cu privire la mesajul de la Creator. Desigur, acest lucru ar putea fi contrazis prin afirmația că această persoană pur și simplu se înșală, crezând că spune adevărul și este onestă și sinceră, în timp ce experiențele ei sunt un produs al imaginației sale sau niște halucinații. Cum putem ști dacă acesta este cazul?

Cu siguranță, nimeni nu vrea să fie înșelat sau tras pe sfoară de un șarlatan sau să ajungă să urmeze un nebun. Bineînțeles că un șarlatan priceput va face tot ce-i stă în putere pentru a te face să crezi că este sincer și cinstit. El va face orice pentru ca lucrurile pe care le prezintă să pară reale și, de multe ori, te va tenta cu o ofertă care pare prea frumoasă pentru a fi adevărată. Problema este că ne putem întoarce foarte ușor în locul din care am plecat. Toți concurenții noștri ar putea părea personaje destul de credibile, dar ideea este, desigur, că nu ne confruntăm cu ei înșiși. Nici Moise (Pacea fie asupra sa!), nici Krishna, nici Buddha, nici Zoroastru, nici Isus (Pacea fie asupra sa!), nici Mohammed (ﷺ)¹ și nici Guru Nanak nu vor bate la ușa noastră ei înșiși, ci oamenii care pretind că-i reprezintă pe ei și ceea ce au spus. Avem la dispoziție lucruri spuse și lucruri scrise despre ei. Astfel, înainte de a putea examina aceste personaje,

¹ Acest termen din limba arabă (ﷺ) înseamnă „Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!” și este folosit de fiecare dată când este menționat numele Profetului Mohammed (ﷺ) – n. tr.

trebuie să ne facem o idee cu privire la ceea ce știm că au spus, în comparație cu ceea ce oamenii au afirmat că au spus.

Acesta este motivul pentru care chestiunea autenticității scripturilor este importantă. Problema cu zoroastrismul este că nu avem la dispoziție nimic din scrierile și cuvintele reale ale lui Zoroastru, ci doar liturghia și unele idei ale teologiei de bază, însă cuvintele sale reale s-au pierdut în majoritatea lor. Problemele legate de autenticitatea Bibliei sunt binecunoscute chiar și pentru erudiții creștini și evreii sinceri. Aceasta este o zonă în care Coranul, Scriptura principală a islamului, este într-adevăr remarcabil. Există foarte puține controverse cu privire la autenticitatea textului coranic. De fapt, oricine ar putea obține o copie a Coranului de la orice moschee de oriunde în lume și ar putea să o compare cu manuscrisele datând de la circa treizeci de ani după moartea Profetului Mohammed (ﷺ), găsind textul neschimbat, cu excepția stilului de scris și a anumitor marcaje care au drept scop a ajuta pronunția. Acest lucru este destul de remarcabil pentru un text vechi de peste 1400 de ani. Nobilul Coran nu numai că a fost înregistrat în mod excelent, ci el are, de asemenea, o istorie de conservare remarcabilă pe cale orală. Musulmanii susțin că toate celelalte scripturi au fost schimbate, pierdute și modificate în diverse moduri, dar Creatorul (al Cărui Cuvânt este Nobilul Coran), a promis să păstreze Coranul, deoarece este ultima revelație pe care a trimis-o omenirii și, prin urmare, Mohammed (ﷺ) este Mesagerul final. În ciuda faptului că musulmanii sunt umani și pot greși, iar astfel nu reprezintă în mod necesar adevărata față a religiei, Nobilul Coran și învățăturile Profetului (ﷺ) au rămas intacte pentru ca oamenii să poată afla care este cu adevărat călăuzirea lui Dumnezeu.

Aceasta este ceea ce susțin musulmanii, dar oare nu există o mulțime de probleme cu islamul?

Vreau să spun, cum poate cineva din lumea liberă civilizată sau de fapt de oriunde să urmeze o religie care are o vechime de mai bine de 1400 de ani? Aceasta pare a trata femeile ca pe niște cetățeni de rang inferior (cu toate că în lumea civilizată liberă femeile sunt încă plătite mai prost decât bărbații pentru același loc de muncă, sunt portretizate în mod regulat ca niște obiecte sexuale, suferă înfricoșător de multe abuzuri sexuale și fizice și este aproape imposibil să fie respectate ca mame și soții, dar cel puțin în lumea civilizată pretindem că femeile ar trebui să fie egale cu bărbații). În plus, Coranul spune că este permis să-ți bați soția în anumite ocazii! Bărbații pot avea până la patru soții și un număr nelimitat de concubine! Ce bine pentru ei! În plus, cota lor de moștenire este dublă față de cea a femeii, iar mărturia unei femei valorează jumătate din cea a unui bărbat!

Apoi, avem chestiunea aceea numită *jihad*, terorismul și afirmația «*luptă și ucide necredincioșii oriunde îi găsești*».

Și cum rămâne cu toate acele legi aparent barbare care poruncesc tăierea mâinii hoților și moartea apostatilor, a adulterilor (și cum se face că pare că întotdeauna femeile sunt cele omorâte?) și a homosexualilor și biciuirea bețivilor sau chiar crucificarea tâlharilor la drumul mare?!

Nu este Coranul la fel ca orice altă carte religioasă: plin de contradicții și termeni vagi și deschis la mai multe niveluri de interpretare?

Ei bine, Coranul pare a fi diferit de orice altă scriere din cel puțin un punct de vedere, și anume fenomenul aproape de necontestat al conservării și autenticității sale. În plus, câte dintre problemele pe care oamenii le au cu islamul au legătură cu învățăturile Coranului și ale Profetului (ﷺ), comparativ cu comportamentul musulmanilor?

Să privim acest lucru în mod rațional, mai degrabă decât emoțional.

Oare faptul că Nobilul Coran ne învață unele lucruri care contrazic obiceiurile și normele cu care suntem obișnuiți presupune că acesta nu este de la Creator?

De fapt, nu există niciun motiv rațional pentru care oricare dintre aspectele de mai sus ar putea contrazice originea sa divină. Deci, care este problema dacă pare a nu fi compatibil cu viața «modernă»? Poate Creatorului nu Îi place modernitatea și nicio altă ideologie fabricată de om. Nu spun că acesta este cazul, ci doar că aceste lucruri nu constituie un motiv rațional pentru a respinge afirmația conform căreia Coranul este de la Creator. În acest sens, aproape fiecare religie se alătură islamului în chestionarea validității unui stil de viață bazat pe materialism și desfătare, care pare să caracterizeze în mare parte viața modernă.

Problema cu judecarea unei cărți sau scripturi numai prin prisma moralei și a legilor sale este că morala și legile în general sunt departe de a fi universale. De exemplu, ceva care ar putea părea a fi o pedeapsă dură într-o cultură este considerată a fi una ușoară în alta. Poligamia limitată ar putea părea o restricție nejustificată într-o societate care consideră căsătoria ca fiind un mijloc de securitate socială pentru femei în timp ce practică poligamia nelimitată. Pentru ei, monogamia ar putea părea o nebunie, mai ales pentru femeile care se bazează pe poligamie pentru securitate. Chiar și așa-numita «*lume liberă civilizată*» își schimbă în mod constant poziția morală cu privire la multe lucruri. Astfel, chestiunile care erau rele acum zece ani sunt acceptabile astăzi și viceversa, iar unii purtători de cuvânt ai «*lumii libere*» vorbesc despre valorile morale ca și cum acestea

ar fi un fel de mandat divin, lucru care, desigur, nu este adevărat. De fapt, este invers.

Ideea este că problema cea mai gravă pe care oamenii tind să o aibă cu islamul nu reprezintă de fapt un criteriu valid după care să îl judece. În mod rațional, dacă pot fi aduse dovezi convingătoare cu privire la originea divină a unei cărți, atunci ar trebui să acceptăm faptul că Creatorul nostru știe ce este cel mai bine pentru noi. De fapt, este destul de probabil că oamenii ar alege etica, legile și valorile care le convin, mai degrabă decât pe cele care sunt de fapt bune și benefice pentru ei, sau că unii oameni (cum ar fi cei cu autoritate și control) ar elabora un sistem și un ordin etic care să îi mențină la putere! Adevărul este că există multe lucruri care sunt bune pentru noi și care nu ne plac și multe alte lucruri care ne plac dar care sunt de fapt rele pentru noi. Astfel, ar trebui să punem această problemă a așa-zisei incompatibilități a islamului cu viața modernă deoparte și să o considerăm a fi o falsă problemă (sau, poate, un alt bărbat cu șort roșu!).

Acesta ar putea fi cel mai greu de acceptat lucru până în prezent. Este timpul să acceptăm ceea ce pentru unii dintre noi ar putea fi cel mai dur adevăr, și anume acela că Nobilul Coran ar putea fi acea călăuzire de la Creator și Mohammed (ﷺ) ar putea fi un Profet. Cel puțin ar trebui să ne punem deoparte prejudecățile și să încercăm să examinăm în mod deschis argumentele raționale prezentate în favoarea afirmației conform căreia Coranul este acea călăuzire. La urma urmei, avem deja câteva lucruri în favoarea acestei afirmații. Haideți să le recapitulăm. În primul rând, ceea ce ne învață cu privire la Creator coincide cu ceea ce poate fi înțeles în mod rațional de toată lumea de pretutindeni, și anume că există un singur Creator,

care este diferit de creație. Există o mulțime de versete în Nobilul Coran care susțin această idee. De exemplu:

„Spune (o, Mohammed): El este Allah, (Al) Ahad (Unul și Unicul, Cel care nu are partener și în afară de care nu există altă divinitate, Unicul în Sinele Său Divin, în Atributele și Acțiunile Sale. El este Indivizibil și nu trei în unul, așa cum spun creștinii). ~ Allah As-Samad (Cel care Își este Sieși de ajuns, Cel care este Perfect în Slava și Onoarea Sa, în Atributele Sale, în Cunoașterea Sa, în Puterea Sa, Care nu are nevoie de nimic de la creațiile Sale, dar de Care întreaga creație are nevoie, iar El nici nu mănâncă, nici nu bea și nici nu moare)! ~ El nu dă naștere și nu este născut ~ Și nu este nimeni egal sau comparabil cu El“ [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 112:1-4]

Unii oameni pun sub semnul întrebării utilizarea termenului «El» în Coran. Înseamnă aceasta că Creatorul este un bărbat? În conformitate cu aceste versete, nimeni nu este egal sau comparabil cu El. În limba arabă, care este limba originală a Coranului, la fel ca în multe alte limbi, există doar genul masculin și feminin, nu și neutru. Chiar și în limba engleză, dacă spunem «it» (gen neutru), nu pare a fi un mod adecvat de a vorbi despre Dumnezeu. «El» doar se nimerește să fie termenul de gen care este utilizat în Coran, dar acesta nu implică sau pretinde că Dumnezeu este bărbat sau de gen masculin.

Al doilea lucru în favoarea islamului este că Scriptura acestuia a fost păstrată într-un mod remarcabil. Însăși istoria acestei conservări este demnă de unele studii, dar pentru a fi concis voi reda doar câteva comentarii ale unor diverși erudiți cu privire la această chestiune, cum ar fi:

Orientalistul Richard Burton a scris că Nobilul Coran pe care îl avem astăzi este „*textul care a ajuns la noi așa cum a fost*

organizat și aprobat de către Profet... ceea ce avem astăzi în mâinile noastre este mushaf [textul] lui Mohammed.”

Kenneth Cragg a descris transmiterea Coranului din momentul revelației până astăzi ca „o secvență neîntreruptă de devotament.”

Schwally a scris în **Geschichte des Qorans** (Istoria Coranului) că „în ceea ce privește diferitele elemente ale revelației în cauză, putem fi siguri că textul lor a fost transmis în general exact așa cum a fost găsit în patrimoniul Profetului.”

Ei par cu siguranță convinși de autenticitatea Coranului.

Al treilea motiv pentru care ar trebui să ne așezăm și să luăm notițe este acela că mesajul islamului pretinde a fi unul universal, adică pentru toată lumea, indiferent de rasă sau statut, și într-adevăr, acesta ne clarifică faptul că Creatorul nu se uită la culoarea unei persoane, la rasă, trib, avere sau statut, ci mai degrabă la inima ei, la bunătate și la fapte.

Coranul, cu toate acestea, nu este o lectură obișnuită. Poate fi foarte dificil pentru cineva să își facă o idee generală cu privire la el, din moment ce acesta nu pare să urmeze o anumită ordine de evenimente, subiecte sau teme. Acesta se repetă foarte mult și chiar și în cea mai bună traducere stilul său este cel puțin o provocare. De fapt, pentru a-l înțelege, ești obligat să gândești, iar acesta este lucrul pe care Coranul pune cel mai mare accent.

În ciuda acestui fapt, mesajul de bază este foarte clar. Există un singur Dumnezeu, care este deopotrivă plin de compasiune și Milostiv față de toate creaturile Sale, dar mai ales față de cei care sunt umili și au credință. De asemenea, El îi pedepsește în mod sever pe cei care sunt aroganți și resping adevărul. Viața este un test, iar când vom muri, acest Univers așa cum îl cunoaștem se va sfârși și va veni o zi când vom fi înviați

și judecați, după care vom fi răsplătiți cu o fericire veșnică sau pedepsiți cu un chin veșnic.

Ei bine, v-am spus la început că vor fi lucruri pe care nu le veți agreea, așa cum sunt moartea și iadul! Cu toate acestea, faptul că nu ne place un lucru nu înseamnă că acesta nu este real sau adevărat.

Există orice altceva care ne-ar putea ajuta să acceptăm afirmația conform căreia Coranul este de la Creatorul Cerurilor și al Pământului? Ei bine, Coranul în sine oferă un fel de test de autenticitate. Acesta este, de fapt, un test la care poate fi supusă orice carte care pretinde a fi de la Creator:

„Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi de la altcineva decât de la Allah, ar găsi în el multe nepotriviri!“
[Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 4:82]

Ideea este că, dacă o carte este de la Creatorul a tot și a toate, putem ajunge cu ușurință la concluzia că această Ființă unică trebuie să fie foarte Inteligentă și Înțeleaptă, la un nivel care este, probabil, dincolo de înțelegerea umană. Cu siguranță, ne așteptăm ca Creatorul tuturor lucrurilor să fie familiarizat cu funcționarea naturii și a Universului, sau cu evenimentele din istoria omenirii.

De fapt, ceea ce este remarcabil la Coran, nu este numai faptul că nu conține contradicții, ci, de fapt, pare a face afirmații referitoare la istorie, teologie, filosofie, drept și natură care sfidează orice explicație umană normală.

Există o altă calitate remarcabilă a Coranului și anume că, până în ziua de astăzi, este de departe cea mai remarcabilă piesă a literaturii în limba arabă. De fapt, Coranul însuși îi provoacă pe arabi, care erau maestri ai poeziei și ai artei lingvistice, să producă chiar și un singur capitol care s-ar putea compara cu el, iar cel mai scurt Capitol al Coranului are doar trei versete! Într-

un moment în care poeții erau «vedetele pop» ale Arabiei, Mohammed (ﷺ) nu a demonstrat niciun talent poetic nici înainte și nici după revelarea Coranului. De fapt, cuvintele și afirmațiile sale sunt în mod clar diferite de Coran din punct de vedere lingvistic și pot fi recunoscute cu ușurință. Mulți dintre cei mai bine pregătiți poeți și oratori din acea vreme au admis că acestea nu erau cuvintele lui Mohammed (ﷺ) și nici ale unui alt om. Mulți au îmbrățișat islamul doar ca urmare a ascultării recitării Coranului. Pentru ei, aceasta a fost cea mai convingătoare dovadă a originii sale divine. Desigur, acest lucru poate fi greu de apreciat de către noi în ziua de astăzi, însă reprezintă un fapt istoric. Întrebarea este, cum a putut cineva fără abilități poetice cunoscute să producă o piesă de literatură care a rămas până în prezent piesa supremă a limbii arabe, într-un moment în care au fost produse cele mai mărețe piese ale poeziei arabe? Dacă ar fi să luăm o comparație modernă, este la fel de extraordinar ca o persoană fără educație, fără cunoștințe sau pregătire științifică să expună fără greșală o teorie unificată a fizicii!

La fel ca majoritatea oamenilor din Arabia la acel moment, Mohammed (ﷺ) nu știa să scrie sau să citească. El (ﷺ) nu a avut acces la mijloacele de dobândire a acestor cunoștințe. Într-adevăr, sursa de la care a primit toate aceste informații a reprezentat o provocare constantă pentru adversarii săi de atunci, la fel cum a fost de-a lungul istoriei pentru cei care au refuzat să accepte posibilitatea că Nobilul Coran este de la Creator. Unii polemisti creștini au ajuns să afirme chiar că Mohammed (ﷺ) a fost de fapt un episcop creștin eretic care a fugit în Arabia, alții susținând că a învățat de la un călugăr dizident! Cu toate acestea, în ciuda istoriei bogate și a literaturii disponibile cu privire la viața lui Mohammed (ﷺ), nimeni nu pare a fi în măsură să identifice acest personaj și modul în care a reușit să rămână

ascuns pe durata celor douăzeci și trei de ani în care acesta a predicat. O altă problemă este sugestia conform căreia Coranul a fost o invenție și Mohammed (ﷺ) a fost un mincinos, iar o astfel de afirmație este într-adevăr foarte problematică, deoarece orice studiu al vieții lui Mohammed (ﷺ) arată în mod clar cinstea și sinceritatea lui desăvârșite. Astfel, el (ﷺ) nu afișează deloc profilul psihologic al unui escroc. Acest lucru i-a condus pe alții să pretindă că Mohammed (ﷺ) avea vedenii sau era nebun și că el credea cu adevărat că era un Profet, reușind prin urmare să se convingă pe el însuși și pe alții de acest lucru.

Totuși, acestea nu lămuresc misterul inexplicabil al informațiilor uimitoare și al multitudinii de cunoștințe conținute în Coran.

Ceea ce este clar este că o persoană nu poate fi înșelată și mincinoasă în același timp.

Dacă tu crezi că ești un profet și într-adevăr consideri că primești informații de la Dumnezeu, atunci când cineva vine să-ți pună o întrebare dificilă, cum i s-a întâmplat de multe ori lui Mohammed (ﷺ), nu dai fuga la preotul sau la rabinul cel mai apropiat pentru a afla care este răspunsul. Tu ești convins că Dumnezeu ți-l va spune.

Concluzia cea mai rezonabilă care explică atât fenomenul nivelului uimitor de informații din Coran cât și sinceritatea clară și veridicitatea lui Mohammed (ﷺ) este că el a fost ceea ce a pretins a fi, adică Mesagerul lui Dumnezeu. Se pare că numai acest lucru oferă o explicație plauzibilă pentru informații, pentru că această cunoaștere este de la Creator, și acționează ca un fel de verificare a acestora. Sinceritatea Profetului Mohammed (ﷺ), veridicitatea și comportamentul lui moral se explică prin faptul că el (ﷺ) era de fapt ceea ce pretindea a fi și avea certitudinea că mesajul pe care îl transmitea era unul divin.

~ Capitolul VI ~

Nivelul uimitor de informații

Acum, unii dintre voi ar putea sau poate ar trebui să se gândească la ce reprezintă de fapt acest «*nivel uimitor de informații*» despre care vorbesc, acesta fiind în sine un subiect vast, care ar putea umple volume întregi, iar apoi am avea nevoie să adăugăm toate argumentele și contra-argumentele și să umplem astfel și mai multe volume! Eu am de gând să selectez doar câteva lucruri pe care le găsesc deosebit de fascinante și de convingătoare.

Primul dintre ele are de-a face cu istoria. O mulțime de creștini au încercat să îl acuze pe Mohammed (ﷺ) de faptul că a încercat să copieze și să utilizeze Biblia, dar acest lucru este destul de absurd dintr-o serie de motive. Unul dintre ele este faptul că pur și simplu nu exista o Biblie în limba arabă la acel moment și chiar dacă ar fi existat, Mohammed (ﷺ) nu ar fi putut să o citească. Este adevărat că există o mulțime de personaje menționate în Coran care apar în Biblie, dar acest lucru se datorează faptului că acestea sunt, în mare parte, Profeți și Mesageri ai lui Dumnezeu (Pacea fie asupra lor!), iar Coranul, fiind ultima revelație de la Creator, consideră că viețile lor trebuie să fie exemple demne de menționat pentru a inspira și motiva credințioșii din vremurile viitoare. Nu este ciudat că Avraam este menționat, din moment ce arabii îl consideră a fi patriarhul lor, prin fiul său, Ismael (Pacea fie asupra lor!). Unul dintre termenii biblici folosiți pentru a face referire la arabi este cel de ismaeliți, datorită descendenței lor de la el. Cu toate acestea, ceea ce ar putea părea ciudat și greu de explicat este cât

de mult se vorbește despre Moise (Pacea fie asupra sa!) în Coran. Desigur, explicația simplă pentru acest lucru este faptul că provocările și sarcinile cu care Mohammed (ﷺ) s-a confruntat au fost foarte asemănătoare cu cele ale lui Moise (Pacea fie asupra sa!) și, prin urmare, experiența lui Moise (Pacea fie asupra sa!) a fost un ghid util și o inspirație pentru Mesagerul final (ﷺ).

Există două mici, dar grăitoare, detalii fascinante extrase din aceste relatări coranice.

În primul rând, este interesant cum Iosif (fiul lui Israel sau Iacov - Pacea fie asupra lor!), care este de asemenea menționat în Coran, nu îl numește niciodată Faraon pe conducătorul Egiptului, ci îl numește rege, în timp ce Moise (Pacea fie asupra sa!) vorbește în mod clar cu un faraon. Biblia îi numește pe amândoi Faraon. Am putea considera că acest lucru nu reprezintă o mare problemă dar, atunci când încercăm să îl localizăm pe Iosif (Pacea fie asupra sa!) în istorie, descoperim că dinastia care guverna Egiptul în acel moment era de fapt cea a Hyksoșilor, care erau semiți și nu foloseau termenul de „faraon”, acesta fiind un termen folosit de egiptenii nativi pentru a face referire la conducătorii lor. Conducătorul Egiptului din epoca lui Moise (Pacea fie asupra sa!) era un egiptean nativ, care i-a înlocuit pe Hyksoși și a început să asuprească tribul lui Israel. Dacă Mohammed (ﷺ) a copiat Biblia, de ce nu a copiat și această eroare istorică? De unde a obținut informațiile atât de exacte? În acel moment nu existau universități cu departamente de egiptologie. Știința care se ocupa cu citirea hieroglifelor se pierduse cu sute de ani în urmă și nu au fost cunoscute alte descoperiri până la cea a Pietrei din Rosetta, 1000 de ani mai târziu. Acest lucru face a doua serie de informații încă și mai fascinantă.

Coranul relatează istoria în care Moise (Pacea fie asupra sa!) se duce la Faraon și îl invită să creadă în... ei bine, cam în ceea ce citiți aici. Faraon începe să îi pună întrebări lui Moise (Pacea fie asupra sa!) cu privire la acest Dumnezeu nevăzut de deasupra Cerurilor. Acum, Faraon credea că el era dumnezeu. De fapt, el credea că prin magie le putea da ordine zeilor. Așadar, el i-a spus cu aroganță unuia dintre oamenii săi:

„Și Faraon a zis: «O, Haman, durează-mi mie un turn, poate că eu voi ajunge la cărări, ~ La cărările Cerurilor, astfel încât să-L văd pe Dumnezeul lui Moise, căci eu îl socotesc pe el mincinos!»...“ [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 40:36-37]

S-au făcut multe speculații cu privire la menționarea acestui Haman, afirmându-se că Mohammed (ﷺ) a copiat istoriile din Biblie și a amestecat totul.

Există un Haman în Biblie, în cartea lui Ester, o carte a cărei autenticitate este considerată a fi îndoielnică, și care plasează acest personaj mai târziu în timp, în Persia, ca ministru la curtea lui Ahașveros. Cu toate acestea, nu există înregistrări istorice independente care să arate că un astfel de personaj ar fi existat vreodată în Persia. De fapt, erudiții biblici l-au identificat pe Haman ca fiind zeul elamit Humman sau, eventual, persanul Hamayun, însemnând «ilustrul», și cu numele persan Owanes.

Cu toate acestea, contrar afirmațiilor batjocoritoare ale multor polemisti creștini, noi avem un Haman, situat în Egiptul Antic, care pare să se potrivească perfect cu acest rol.

Dr. Maurice Bucaille a fost unul dintre primii oameni care au studiat numele Haman dintr-un punct de vedere egiptologic. El a presupus că, din moment ce «Haman» a fost menționat în Coran ca fiind un contemporan al lui Moise în Egipt, cel mai bun plan de acțiune ar fi fost să ceară părerea unui expert în limba

egipteană veche, adică în hieroglife, cu privire la numele lui. Bucaille a relatat o discuție interesantă pe care a avut-o cu un remarcabil egiptolog francez:

*„În cartea **Reflexions sur le Coran** (Reflecții cu privire la Coran) am relatat rezultatul acestei discuții care a avut loc cu doisprezece ani în urmă și care m-a determinat să consult un specialist care, în plus, știa bine limba arabă clasică. Unul dintre cei mai remarcabili egiptologi francezi care îndeplinea aceste condiții a avut amabilitatea de a răspunde la întrebarea mea.*

I-am arătat cuvântul «Haman» pe care l-am copiat exact așa cum este scris în Coran și i-am spus că a fost extras dintr-o propoziție a unui document care datează din secolul al VII-lea d.Hr., propoziția fiind legată de cineva din istoria egipteană.

Mi-a spus că, în acest caz, el vede în acest cuvânt transliterarea unui nume hieroglific, dar, pentru el, fără îndoială, nu era posibil ca un document scris în secolul al VII-lea să conțină un nume hieroglific - necunoscut până în acel moment - din moment ce, în acea epocă, hieroglifile erau complet uitate.

*Pentru a confirma concluzia lui cu privire la nume, m-a sfătuit să consult **Dicționarul Numelor Personale ale Noului Regat**, de Ranke, unde aș fi putut găsi numele scris în hieroglife, așa cum l-a scris el în fața mea, și transliterarea lui în limba germană.*

Am descoperit că tot ceea ce a presupus expertul era adevărat și, mai mult decât atât, am fost stupefiat să aflu profesia lui Haman: «șeful muncitorilor din carierele de piatră», exact ceea ce putea fi dedus din Coran, cuvintele faraonului sugerând că ar fi fost un maestru în construcții.

Când am revenit la expert cu o copie a paginii dicționarului despre «Haman» și i-am arătat una din paginile Coranului unde putea citi numele, el a rămas fără cuvinte...

Mai mult decât atât, Ranke a notat, ca o referință, o carte publicată în 1906 de către egiptologul Walter Wreszinski: acesta din urmă a menționat că numele «Haman» a fost gravat pe o stelă păstrată la Hof-Museum din Viena (Austria). Câțiva ani mai târziu, când am putut citi profesia scrisă cu hieroglife pe stelă, am observat că factorul determinant alăturat numelui subliniază importanța apropierii sale față de Faraon.”

Acum, aceasta este ceea ce eu numesc un «nivel uimitor de informații»!

De unde a primit Mohammed (ﷺ) astfel de cunoștințe dacă nu de la Dumnezeu?

Și asta nu este tot.

Gândiți-vă la lumea de acum mai bine de 1400 de ani, la nivelul de cunoștințe care exista sau, mai bine spus, la nivelul ignoranței care predomina, în special cu privire la lumea naturală. Bineînțeles că unii gânditori și filosofi au făcut unele descoperiri uimitoare, estimând chiar și circumferința Pământului, dar s-au înșelat, de asemenea, cu privire la o mulțime de lucruri. Legende și miturile abundă, de asemenea. Citind Coranul, puteți observa absența acestor legende și mituri legate de crearea Universului și a naturii. Este adevărat că există miracole și minuni făcute de Creator pentru a spori devoțiunea credincioșilor și derutarea celor care refuză să creadă, dar aceste descrieri ale lumii și ale Universului par remarcabil de moderne. V-ați putea aștepta ca Nobilul Coran să reflecte miturile și legendele timpului în care a fost revelat. Chiar dacă Mohammed (ﷺ) ar fi reușit să culeagă cele mai bune idei ale timpului și să omită aceste legende, acest lucru nu ar fi putut explica faptul că

Nobilul Coran este extrem de coerent în ceea ce privește știința modernă.

Următoarele versete din Coran fac referire la Univers și la crearea sa:

„Oare nu văd cei care nu cred că Cerurile și Pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit și din apă am făcut tot ce este lucru viu? Și oare tot nu cred ei?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 21:30]

Ați auzit de *Big Bang* și de modul în care Universul a fost la început un ghem super-condensat de materie și energie? Am vorbit despre acest lucru la început, vă amintiți? Cu siguranță, pare că informațiile din Coran referitoare la ceva ce s-a descoperit acum doar aproximativ șaptezeci de ani sunt corecte. Atunci, ce spuneți de aceasta:

„Iar Cerul l-am înălțat cu puterea Noastră și Noi îl lărgim.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 51:47]

Pe când Einstein își evoca teoriile, consensul oamenilor de știință ai vremii era că Universul este static și așa a fost dintotdeauna, dar noile observații au precizat că nu este adevărat și că, de fapt, galaxiile se îndepărtează una de alta cu o viteză constantă. Cu alte cuvinte, Universul se extinde. Mai mult decât ciudat este modul în care aceste lucruri sunt descrise într-o carte veche de mai bine de 1400 de ani.

Știința este un „prieten” foarte capricios. Lucruri cu care toți oamenii de știință au fost de acord la un moment dat sunt date peste cap și contrazise de observații într-un alt moment. Așadar, poate acesta nu este cel mai bun criteriu după care să judecăm o carte. Cu toate acestea, există unele lucruri care par să fi fost văzute atât de des și atât de mult încât au devenit un fel de «adevăruri».

Unul dintre aceste lucruri este dezvoltarea embrionară a oamenilor. Ideea că trecem prin stadii de dezvoltare fetală este de fapt destul de nouă. O mulțime de teorii au abundat în antichitate și în vremurile moderne timpurii, dar care astăzi par să sune un pic absurd. De exemplu, una dintre teoriile care a predominat în secolul al XVIII-lea a fost teoria preformării. Această teorie susținea ideea că animalele existau deja formate în spermă. Au existat chiar susțineri de observare a acestui fenomen cu ajutorul unor microscopie primitive disponibile la momentul respectiv. A vedea înseamnă a crede! Aristotel credea că sângele menstrual se coagula cu ajutorul materialului seminal pentru a forma un fetus. Abia la sfârșitul secolului al XIX-lea a început să se articuleze în mod clar ceea ce știm astăzi. Totuși, acum peste 1400 de ani, Coranul a afirmat:

„Noi l-am creat pe om din apa aleasă (*venită*) din lut. ~ Apoi l-am făcut Noi o picătură într-un loc sigur ~ Apoi am făcut din picătură un cheag și am făcut din cheag o bucată de carne și am făcut din bucata de carne oase și am îmbrăcat oasele cu carne. Apoi l-am scos la iveală ca o altă făptură. Binecuvântat fie Allah, Făcătorul, Cel Bun!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 23:12-14]

„El l-a creat pe om din ‘*alaq* (*cheag de sânge atârnat*).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 96:2]

„(...) Noi doară v-am creat din țărână, apoi dintr-o picătură, apoi dintr-un cheag de sânge (*ca o lipitoare*), apoi dintr-o bucată de carne, cu formă, după ce a fost fără formă (*plăsmuită și neplăsmuită*) (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 22:5]

Keith Moore, profesor și decan al Departamentului de Anatomie de la Universitatea din Toronto, Canada, și autor al cărții **Dezvoltarea umană**, care este considerat a fi unul dintre

cei mai de seamă embriologi ai lumii, a declarat cu privire la aceste afirmații din Coran și alte *ahadith* autentice:

„Până în secolul al XIX-lea, nu se știa nimic despre clasificarea etapelor dezvoltării umane. Un sistem de clasificare a embrionilor umani a fost dezvoltat pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, bazat pe simboluri alfabetice. În timpul secolului al XX-lea, au fost folosite cifre pentru a descrie cele 23 de etape ale dezvoltării embrionare. Acest sistem de numerotare a etapelor nu este ușor de urmat, iar un sistem mai bun ar trebui să ia în considerare modificările morfologice. În ultimii ani, studiul Coranului a revelat o altă bază pentru clasificarea etapelor embrionului în curs de dezvoltare, care se bazează pe acțiuni ușor de înțeles și pe modificări ale formei acestuia. Se utilizează termeni care i-au fost trimiși Profetului Mohammed (ﷺ) de către Dumnezeu prin intermediul îngerului Gabriel și care au fost înregistrați în Coran... Este clar pentru mine că aceste declarații trebuie să fi ajuns la Mohammed (ﷺ) de la Dumnezeu, pentru că aproape toate aceste cunoștințe nu au fost descoperite decât multe secole mai târziu. Acest lucru îmi dovedește că Mohammed (ﷺ) trebuie să fi fost un Mesager al lui Dumnezeu.”

Marshall Jonson, profesor și decan la Departamentul de Anatomie și director al Institutului Baugh Daniel de la Universitatea Thomas Jefferson din Philadelphia, SUA, a declarat:

„Ca om de știință, nu mă pot ocupa decât de lucrurile pe care le văd. Eu înțeleg embriologia și dezvoltarea biologică și pot înțelege cuvintele care îmi sunt traduse din Coran. Dacă m-aș întoarce în timp până în acea epocă, știind ceea ce știu în ziua de astăzi, nu aș fi în stare să descriu ceea ce este descris în Coran. Nu văd nicio dovadă care să dezmință conceptul că acest individ, Mohammed (ﷺ), ar fi primit aceste informații din altă

parte. Deci nu văd nimic aici care să intre în conflict cu ideea că intervenția divină a avut legătură cu ceea ce el a fost capabil să spună.”

O altă afirmație interesantă care se găsește în Coran face referire la munți:

„Oare nu am făcut Noi Pământul gata (asemeni unui pat) (pentru ca voi să locuiți pe el)? ~ Și (oare nu am făcut Noi) munții asemeni unor țărushi (astfel încât Pământul să fie întărit și să nu se clatine sub pașii voștri din cauza vitezei mari de mișcare a sa)?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 78:6-7]

Astăzi știm că munții au rădăcini adânci sub suprafața pământului și că aceste rădăcini pot atinge dimensiuni de câteva ori mai mari decât înălțimile de la suprafață. Astfel, cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie munții pe baza acestor informații este cel de «țărush», din moment ce un țărush așezat corespunzător este ascuns sub suprafața pământului. Această teorie a munților având rădăcini adânci a fost introdusă abia în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Munții joacă, de asemenea, un rol important în stabilizarea scoarței pământului, ei împiedicând clătinarea acestuia:

„El a așezat pe Pământ munți statornici, ca să nu se clatine cu voi (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Nobil, 16:15]

În același fel, teoria modernă a plăcilor tectonice susține că munții funcționează ca stabilizatori pentru pământ. Aceste cunoștințe cu privire la rolul munților ca stabilizatori pentru pământ au început să fie înțelese în contextul plăcilor tectonice de abia pe la sfârșitul anilor '60!

Coranul menționează multe lucruri despre natură și ne cere să reflectăm profund la acestea, iar cei cu înțelegere își vor

da seama că toate acestea sunt semne care indică puterea și înțelepciunea Creatorului, iar ele nu au fost create fără un scop sau doar pentru distracție, ci mai degrabă au un scop nobil și profund.

Coranul nu este menit să fie o carte de știință, ci o carte de semne. Este ușor de înțeles modul în care Creatorul cunoaște originea comună a Universului, detaliile dezvoltării embrionare și faptul că munții au rădăcini, dar nu este ușor de explicat cum a putut Mohammed (ﷺ) să includă aceste informații în Coran dacă nu acceptăm afirmația lui că a fost un Mesager. S-ar părea că acceptarea acestui fapt ar fi lucrul cel mai logic pentru o persoană rațională și sinceră.

~ Capitolul VII ~

Învățăturile Cărții

Care sunt, atunci, învățăturile de bază ale Coranului?

Ei bine, primul lucru pe care trebuie să îl acceptăm este că există un Singur Dumnezeu, care este Unic, și că nimeni și nimic nu I se aseamănă. Dumnezeu este Unul singur, nu are parteneri sau rivali și trebuie să Îl adorăm și să ne rugăm numai Creatorului.

Atunci când vine vorba despre modul în care trebuie să Îl adorăm pe Creator și cum să fim călăuziți de cunoașterea Lui intervine Mohammed (ﷺ). Coranul ne învață că toți Profetii și Trimișii lui Dumnezeu au fost umani. Aceasta se datorează faptului că ei nu doar au transmis un mesaj, ci viața lor este, de asemenea, un exemplu practic pentru modul în care acel mesaj trebuie urmat și pus în aplicare. Acest lucru este logic. În cazul în care un om poate face acest lucru, atunci, cel puțin teoretic, și restul oamenilor pot! Dacă Mesagerul care le-a fost trimis tuturor oamenilor ar fi fost un înger, atunci am fi găsit cu toții o mulțime de scuze cu privire la faptul că nu putem fi asemeni unui înger, deoarece pentru îngeri este ușor să fie, ei bine, atât de angelici!

Viața, în conformitate cu Nobilul Coran, este un test. Acesta este motivul pentru care există suferință și bucurie, sănătate și boală, sărăcie și bogăție, bine și rău, zi și noapte, lumină și întuneric. Prin intermediul opusului său ajungem să cunoaștem un lucru. Cum putem aprecia cu adevărat ceea ce este bine fără a cunoaște răul și cât de des apreciem o sănătate bună doar atunci când suntem bolnavi? Testul constă în a îi face cunoscută realitatea sinelui nostru. Vom accepta adevărul sau vom urma dorințele noastre? Vom asculta de Creator sau ne vom

răzvrăți? Dumnezeu ne-a oferit călăuzirea și liberul arbitru, iar noi trebuie să ne folosim intelectul pentru a înțelege și a urma acea călăuzire. Atunci când comitem greșeli, așa cum este inevitabil, deoarece suntem oameni, trebuie să știm că, atâta timp cât urmăm această călăuzire a Creatorului, căutând iertarea Sa și făcând tot posibilul pentru a ne schimba în bine, El ne va ierta.

De fapt, această înțelegere a limitelor noastre și recunoașterea a Măreției lui Dumnezeu este esența a ceea ce înseamnă islamul. Acesta este motivul pentru care oamenii trebuie să se supună lui Dumnezeu și aceasta este ceea ce înseamnă cu adevărat islamul.

Motivul existenței noastre, scopul principal al minții noastre complexe și al darului rațiunii este acela de a înțelege și de a încerca să facem totul într-un mod care Îi este plăcut Creatorului. Noi știm cum să facem acest lucru datorită călăuzirii care ne-a fost dată. Pentru a ne ajuta să trăim cât mai eficient și să fim constanți în acest sens, Creatorul a stabilit acte regulate de adorare în viața noastră, făcând din acestea o componentă esențială a acestui mod de viață. Dumnezeu nu are nevoie de acest lucru, chiar deloc! Dumnezeu este lipsit de nevoi și este Auto-Suficient. Mai degrabă, noi am fost creați cu această necesitate. La fel cum corpurile noastre au nevoie de hrană, mintea și sufletele noastre au nevoie să fie hrănite prin pomenirea și adorarea lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care cea mai importantă acțiune pe care un musulman (cel care urmează islamul) trebuie să o îndeplinească este rugăciunea într-un mod special și în momente speciale din timpul zilei și al nopții. Există cinci astfel de rugăciuni rituale zilnice. Stabilirea acestei rugăciuni rituale regulate cu sinceritate și înțelegere este cheia schimbării sinelui.

Când este făcută în mod corespunzător, acesta este un ritual de transformare a vieții.

O altă componentă esențială este oferirea de caritate pentru a-i ajuta pe cei care sunt mai puțin norocoși și pe nevoiași. Unele dintre cele mai importante caracteristici ale unei vieți plăcute lui Dumnezeu sunt bunătatea și dispoziția de a-i ajuta pe alții.

Bineînțeles că pentru a duce această viață este nevoie de disciplină, control de sine și răbdare, iar acesta este motivul pentru care postul a fost întotdeauna o componentă a vieții religioase, același lucru fiind valabil și în cazul islamului. În fiecare an există o lună numită Ramadan în care trebuie să renunțăm la mâncare, băutură și relații sexuale dinainte de revărsatul zorilor și până la apusul Soarelui. De asemenea, este important să încercăm să ne ținem departe de rău în vorbire și acțiuni, din moment ce aceasta este esența a ceea ce se presupune că reprezintă postul.

A spune adevărul și a nu minți, a-și îndeplini promisiunile, a respecta încrederea și a fi întotdeauna corect, chiar și împotriva propriei familii sau propriului sine, sunt caracteristici esențiale ale credinciosului adevărat.

Respectul față de părinți și amabilitatea față de ei, mai ales la bătrânețe, bunătatea față de aproape și încurajarea binelui și descurajarea răului sunt virtuți esențiale.

Acestea reprezintă elementele fundamentale ale islamului și caracteristicile unui musulman.

Viața este scurtă și în curând, foarte curând, vom muri cu toții, dar moartea nu este sfârșitul.

Coranul ne învață că există o Zi a Judecății, atunci când Dumnezeu ne va aduna pe toți și va trebui să răspundem pentru

tot ceea ce am făcut, iar noi vom cunoaște greutatea fiecărui atom de bine sau de rău comis.

Pentru cei care au respins adevărul și au ales să se revolte există o pedeapsă teribilă rezervată, iar aceasta este consecința alegerii pe care au făcut-o. Adevărul era clar pentru ei, dar au preferat să îl ignore, motiv pentru care îi așteaptă o soartă îngrozitoare, și anume Focul Iadului, acolo unde oamenii vor fi arși și totuși nu vor muri, ci vor continua să sufere veșnic.

Cei care au fost buni și au dus o viață de supunere față de Dumnezeu vor trăi o bucurie deplină și fericire veșnică în Paradis. Acolo nu va exista niciun fel de ură, mânie sau gelozie, ci doar pace și fericire fizică și spirituală. Ce trai frumos!

La aceasta ne invită, într-adevăr, Creatorul, la Paradisul Său. Urmarea căii islamului nu presupune că nu vom mai avea parte de teste sau dificultăți în viață. De fapt, Creatorul ne spune că nu vom fi lăsați să spunem că noi credem fără a fi testați. Călăuzirea lui Dumnezeu ne învață cum să ne confruntăm cu aceste teste și să transformăm greutățile în ușurință, confuzia în înțelegere, durerea în plăcere și tristețea în bucurie.

Cunoașterea și urmarea acestui lucru aduce adevărata pace în inimă. În acest sens, într-adevăr, islamul aduce pacea, o pace care nu înseamnă doar absența războiului, ci o pace care este mai adâncă și mai profundă.

~ Capitolul VIII ~

Sfârșitul călătoriei

Așadar, iată-ne ajunși la final.

Ne-am apropiat de sfârșitul călătoriei noastre și acum putem vedea destinația. Într-adevăr, mai avem un singur lucru de făcut!

Este timpul să deschideți ușa și să lăsați adevăratul mesaj de la Creator să vă călăuzească viața.

Da, poate părea un pic ciudat iar lucrurile pe care trebuie să le faceți probabil că nu sunt cele cu care sunteți obișnuiți. Probabil vă întrebați ce vor spune familia și prietenii! Ei bine, puteți încerca să nu le spuneți nimic în afară de „*citiți această carte*” și să o dați mai departe!

Așa cum am spus mai înainte, partea grea nu este aceea de a înțelege cât de logic este totul, ci aceea care presupune punerea în aplicare a ceea ce am înțeles! De fapt, nu este atât de greu!

Începeți doar prin a rosti cu intenție fermă că faceți acest lucru deoarece este ceea ce vrea să faceți Cel care v-a creat! De fapt, de ce nu încercați să cereți puțin ajutor? Da! Încercați să Îl rugați pe Creatorul tuturor lucrurilor și rugați-L pe El singur, nu prin intermediul cuiva sau al ceva, ci pur și simplu direct pe Creator, sincer, din inimă, să vă călăuzească și să vă ajute să faceți ceea ce trebuie.

O.K! Deci, cum vă simțiți?

Ei bine, dacă vă simțiți așa cum eu mă aștept să vă simțiți, atunci tot ce trebuie să faceți este să urmați acești pași.

Pur și simplu spuneți: *Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este Mesagerul Său* (din punct de vedere tehnic,

acest lucru este ceea ce te face musulman) și în arabă: *Ash-hadu an lā ilāha illa Allah wa ash-hadu anna Mohammedan Rasūl Allah.*

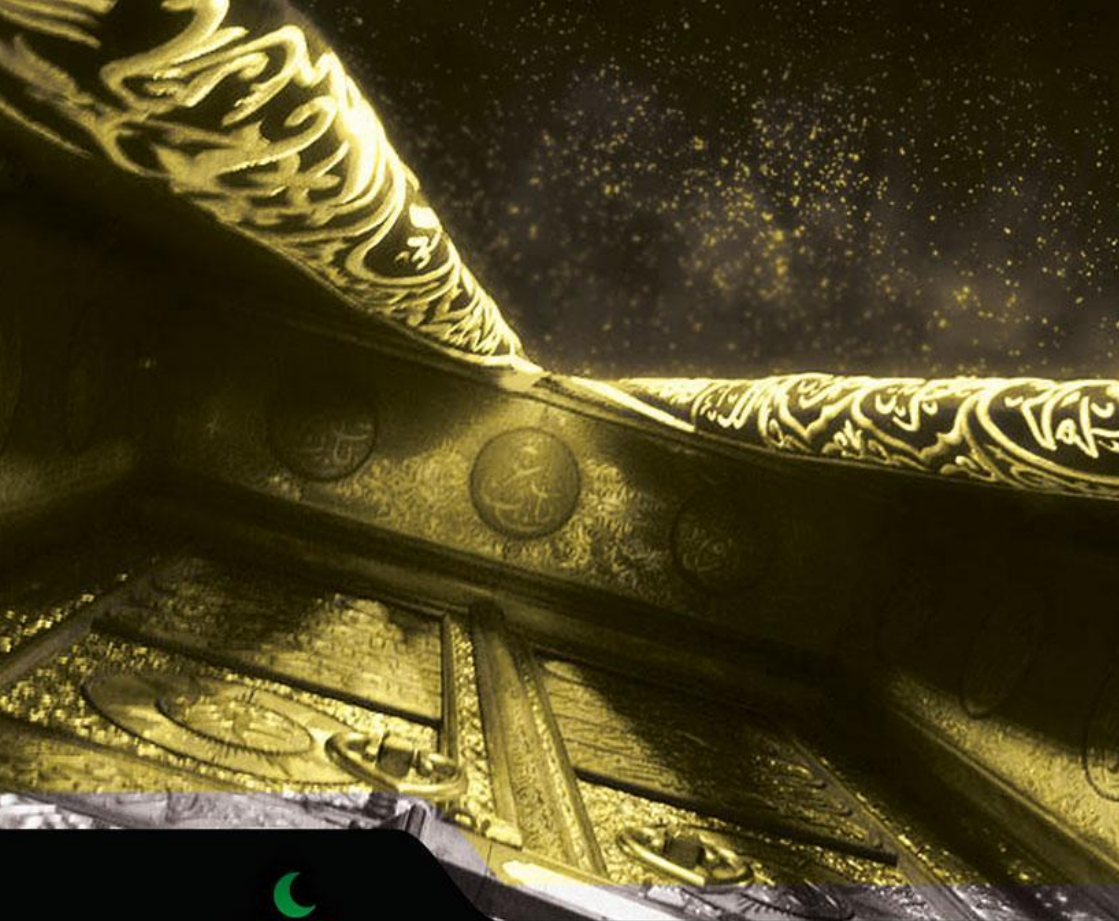
Trebuie să începeți să învățați să îndepliniți cele cinci rugăciuni pe care un musulman trebuie să le îndeplinească în fiecare zi.

Și, într-adevăr, doar de acest lucru trebuie să vă ocupați de acum încolo.

Fie ca pacea și binecuvântarea lui Dumnezeu să fie mereu cu voi!

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM